

Kl. 16.30

Må jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl igen, at årstal kan vi altså ikke sætte på det. Men det, der er afgørende for at forstå sammenhængen, er jo, at det Tyrkiet, som vi kender i dag, skal forandre sig dramatisk, før Tyrkiet kan blive medlem af Den Europæiske Union. Man skal først og fremmest fuldt ud efterleve Københavnskriterierne. Og med dem har vi jo på det tidspunkt, hvor Tyrkiet bliver medlem, med et helt andet land at gøre.

Og så synes jeg også, at det bør gøre indtryk på Dansk Folkeparti, at det, vi jo i virkeligheden taler om her sådan i lidt større international sammenhæng, er, om vi ønsker et Tyrkiet, der udvikler sig hen imod Europa, eller vi ønsker et Tyrkiet, som vi i EU så isolerer fra EU, og som dermed kan risikere at udvikle sig imod andre dele af verden og lægge sine alliancer andre steder hen end i EU. Det tror jeg ikke engang man i Dansk Folkeparti ser for sig som en særlig heldig udvikling.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil godt takke for redegørelserne fra regeringen. Vi er fuldstændig enige i det positive i, at det lykkedes at få udvidelsen af EU på plads. Det har været et væsentligt mål for SF igennem mange år, at vi skulle have den udvidelse. Og så vidt vi kan vurdere det udefra, klarede regeringen og embedsmændene det fint i forhold til at få det på plads på topmødet i København.

Jeg er også enig i, at det i første række er et politisk perspektiv, der er det interessante i udvidelsen. Man kan diskutere, om de ordninger, der blev givet til ansøgerlandene, var gode nok. Det er også muligt, at det vil give nogle problemer i visse af folkeafstemningerne. Det må vi ikke håbe at det gør.

Men det er jo stadig væk det politiske, der er det centrale i det her. Med andre ord: at vi får et Europa, hvor man sidder i forhandlingslokalerne og skændes og diskuterer og slås om kedelige ting som fiskekvoter, harmonisering af tyresæd, landbrugsordninger, frøordninger osv., og at man så går ud og spiser frokost sammen i stedet for at sprætte maven op på hinanden. Med andre ord, at man får et civiliseret samarbejde ind imellem de europæiske folk i stedet for den uciviliserede udvikling, vi har set tendenser til eller

set realiseret visse steder i Europa efter Murens fald.

Det er perspektivet i udvidelsen at få hele Europa med ind i et civiliseret politisk, demokratisk samarbejde. Det er den mest effektive sikkerhedspolitik, der tænkes kan, og derfor har vi hele tiden anskuet udvidelsen som sikkerhedspolitik i Europa.

Men det er så også vigtigt, at vi kigger videre og ser det i et videre perspektiv. Der er et perspektiv for Rumænien og Bulgarien, ved vi, men vi skal også allerede nu begynde at diskutere hele Balkan ind i EU: Serbien, Kroatien, Makedonien, Kosovo, Albanien, således at vi allerede nu kan forebygge, at nye konflikter kan opstå på Balkan, og der er et EU-medlemskab den bedste forebyggelse i forhold til, at der kan ske en genopblusning af det barbari, som vi så på Balkan i starten af 1990'erne.

Tyrkietspørgsmålet blev lige berørt tidligere. Vi er tilhængere af, at Tyrkiet skal ind i det civiliserede, demokratiske samarbejde. Men det er jo også indlysende nok, at der er problemer i det. Det er ikke uden problemer, og det skal vi være helt opmærksomme på, når vi diskuterer det spørgsmål.

Jeg synes også, at det er fair nok, som det er blevet diskuteret, eller som spørgsmålet er blevet rejst: Hvor ligger grænserne for Europa? Hvad er grænserne for, hvad man kan forestille sig af lande, der kommer ind i Europa? Den debat synes jeg vi skal tage fordomsfrit også her i Danmark i forhold til perspektiverne for EU's fremtidige udvikling.

Kl. 16.35

Men det korte af det lange er, at med den store udvidelse her i København er EU rammen for det europæiske samarbejde. Og det betyder, at det bliver meningsløst med den EF-modstand, som mit parti selv har været en del af helt tilbage fra folkeafstemningen i 1972. Det bliver meningsløst at fortsætte den, for nu er EU rammen for det europæiske samarbejde, og vi bliver nødt til at diskutere europæisk politik ikke ud fra, om man skal være med eller ikke med i EU, men hvordan EU skal udvikle sig, og at det så bliver det centrale, men at vi på den anden side også er klar over, at med så mange nye medlemslande får man et anderledes EU end det, man havde, da man skabte EF sidst i 1950'erne.

Det er også det, konventets arbejde og regeringskonferencen meget vil komme til at handle om, nemlig hvordan vi får skitseret, hvordan vi får bygget et europæisk samarbejde, der kan